

врѣме на врѣме се чува единъ страшенъ викъ, като кога душатъ нѣкого.

Не само нощъ, но и денъ се бояха двѣцата да идатъ въ гората, дѣго по-напрѣдъ съ радостъ слушаха сладкитѣ пѣсни не славейчето, кукувицата и другитѣ пойни птици, плашаха се да идникнатъ вжтрѣ.

Остави това, ами захванаха отъ денъ на денъ да намаляватъ селскитѣ кокошки, патки, юрдечки, гълъби и други домашни птици.

Разнесе се слухъ изъ селото, че това е таласъмъ. Още по-голѣмъ страхъ обвзе селянитѣ.

Това не повѣрва селскиятъ учитель — единъ младъ момъкъ. Свика той единъ денъ селянитѣ въ училището, покани ги да се събератъ въ единъ празниченъ денъ, че има нѣщо много полезно да имъ разкаже. Селянитѣ послушаха своятъ учитель, събраха се. Захвана тогава учителятъ да имъ разказва, че слухътъ, който се е прѣсналъ изъ селото е цѣла измислица, че на свѣтътъ нѣма никакви таласъми, караконджовци, самодиви, сладки-медени и горчиви, че това е измислица на страхливитѣ бабички. Много отъ селянитѣ се съгласиха съ учителятъ, а нѣкои не рачаха да вѣрватъ. — “Таласъмъ е”, казваха.

Тогава учителятъ измисли друго нѣщо, за да ги убѣди, че на свѣта нѣма никакви зли духове: хвана се на басъ съ тѣхъ да хване таласъмтъ.

— Ето, каза имъ, обѣщавамъ ви се да хвана този таласъмъ и живъ да ви го донеса.

— Не дѣй, учителю, не си прави работа, казаха двама трима старци, ще те устрѣли, че ще загинешъ младъ и зеленъ.

— Азъ ли? Азъ нѣма да загина, дѣдо, защото не се плаша отъ никакви таласъми, а живи ги ловя. Азъ